

Günay Səma Şirvan

Ayrılan yolların nəğməsi

«APOSTROFF»

BAKI – 2013

Sponsor Sahib Rəhimov

Redaktor: Nəriman TOLIŞI

Naşir: Akif DƏNZİZADƏ

Günay Səma Şirvan

Ə36 AYRILAN YOLLARIN NƏĞMƏSİ.

Bakı, «APOSTROFF», – 132 səh.

ISBN 978-9952-404-38-4

Günay Səma Şirvanın kitabda verilmiş poeziya nümunələri onun dərin müşahidə qabiliyyətini, hadisələrə bəzən fəlsəfi, bəzən də ülvi, məsum baxışlarının göstəricisini sərgiləyir. Şairin yapon şeir növləri olan “tanka” və “xokku”larda da qələmini sınayan ilk azərbaycanlı yazarlardan olması onun ədəbi axtarışlarının rəngarəng olmasını göstərir.

Müəllifin saf sevgi duyğuları ilə qələmə aldığı əlvan poetik nümunələrin oxucu qəlbinə yol alacağından xəbər verir.

Kitabın istifadəsi ilə bağlı bütün müstəsna hüquqlar müəllifə məxsusdur.

© Günay Səma Şirvan, 2013

ÖZÜNƏ DOĞRU

Poeziya bütün başqa göstəriciləri ilə yanaşı həm də özünü axtarış hadisəsidir. Poetik duyğu və düşüncələrini qələmə alan hər bir kəs bu mənada özünü axtarış yoluna çıxmış bir könül dərvişi kimidir. Əslində şeir-sənət yolu zahirən qələm əhlinin özündən başlanır, amma bu mahiyyəti, daha doğrusu, onun fəlsəfəsini ifadə etmir. Şeir yazan adam bütün hallarda özünü axtarır, onun poetik axtarışı özünə doğru gedən bir yoldur. Dodaqlarından ilk poetik deyimlər qopan qədim, naməlum söz adamından tutmuş bu gün əlinə qələm alıb duyğularını dilə gətirməyə çalışan yeniyetmə gəncə qədər hər kəs bu sirli-sehrli səfərin içərisindədir...

Mən bu qəribə düşüncələri çoxdandı öz içərimdə özümlə söhbət şəklində bu gündən sabaha daşımaqdayam. Oxuduğum şeirlərdə, kitab və toplularda ədəbi həyatın gerçək mahiyyətini bu müstəvidə görməyə, izləməyə çalışıram. Universitetdə dərs dediyim tələbələr içərisində həm ağıl, həm də könül dünyasına görə diqqətimi çəkən Günay Səma Şirvanın illər sonrası qarşısında duran şeirləri ilə həmsöhbət olandan sonra öz qənaətimdə bir az da möhkəmləndim. Günay həqiqətən də özünü axtarışın qəribə və özünə-məxsus yaşantıları içərisində olan bir könül və ruh adamıdır:

*Dərdim ucsuz asimandır,
Qara sonun görünə olmaz
Tamamlanmış xanimandır,
Daha hörgü hörən olmaz.*

Günay maraqlı şairdir: o bir çox hallarda yaşını, hətta taleyini qabaqlamış sözlər söyləyir. Ürəyindən keçənləri elə qəribə bir həssaslıqla ifadə edir ki, oxuyub görürsən bunlar həm də sənin ürəyindən, ruhundan keçənlərdir. Şair qızımızın qəribəliyi tək-cə bununla bitmir. O, təbiəti təsvir edəndə də ağacların, çiçəklərin, quşların ürəyindən keçənləri söyləyə bilər:

*Bu dağ cığırları kəmərim olub,
Şehirlə açılır, sirlə bağlanır.
Bulud çətirimizin gözləri dolub,
Su səpir dalımca – gizli ağılayır.*

Payızda xəzələ-xəzana bürünmüş yolların poetik mənalandırması da Günay Səmanın lirik-romantik ruhunun təbiətlə dil tapa bilməsinə – onu özünə-məxsus tərzdə danışdırmağı bacarmasına gözəl bir nümunədir:

*Ayrılıq rəngində kəhraba taxıb,
Payızda fikirdən saralar yollar.*

Burada həm müstəqim – birbaşa təqdimat – xəzan yarpaqlarının yollarada yaratdığı peyzaj, həm də həmin peyzaj əsasında çatdırılan poetik ovqat ayrılıq, həsrət nisgulinin assosiativ rəngi (kəhrəba – sarı yarpaq bədii sintezi) çox uğurlu alınmışdır. Ümumiyyətlə, Günay Səmanın obrazlı düşünməyə, poetik mənalandırmaya meyli güclüdür. Zənnimcə, bu xətt öz axarını daha da nizamlayıb kamilləşsə, onun şeirləri çoxsaylı oxucu auditoriyasını rahatlıqla öz ətrafında cəmləşdirə biləcəkdir.

Günay narahat qəlbli, nigaran duyğu və düşüncələrlə yaşayan bir yazardır. O, çevrəsindəki yaxın və doğmalardan tutmuş, ən müxtəlif yerlərdə gördüyü, soruq tutduğu ağırlı, müsibətli adamları, əhvalatların dərdinə, yarasına, göynərtisinə siqal çəkmək, məlhəm qoymaq istəyir. Bir çox şeirlərində bu ovqat bir ana, bacı, övlad yanğısı kimi boy göstərir. Atasını özünün ömür yolu ilə yaşadan kövrək könüllü bu qızın poetik ruhu nə qədər pak, duru və dəyanətlidir:

*...Bir yaz səhərində atamı andım,
Neçə ürəklərdə yaşayır hələ.
Onun yoxluğunu bir yalan sandım,
Atam öz ömrünü daşıyır hələ.*

Bir cəhət də diqqətimi çəkdi və doğrusunu deyim ki, məni xeyli də-rəcədə ürəkləndirib rahatlatdı da! Bu, Günay Səmanın, dünyanın olub-olmuşlarına, çərxi-fələyin gəliş-gedişinə fəlsəfi yanaşa bilməsidir. Poeziya məhz fəlsəfi yanaşma ilə hadisələrin, gedişatın dövrünə qalxa bilir, onun gerçək mahiyyətini açır:

*Başdan-ayağadək günaha batdın,
Dünya, hansı sirrin bəhanəsisən?! –*

məncə, bu misralardan sonra elə bir şərhe ehtiyac yoxdur.

Günay Səma Şirvanın kövrək qəlbi və həssas qələmi hələ yolun əvvəlindədir. Özünə doğru başladığı bu məşəqqətli və müqəddəs yolu tamamlamağa onun könlünün gücü çatacaqmı?! İnşallah çatar, deyib ustad-müəllim xeyir-duasını onun bu yolunun uğurlu alınmasına ünvanlayıram.

Məhərrəm Qasımlı
Dövlət Mükafatı Laureatı, professor.

İLAHİ SİRLƏRİN POETİK YOZUMU

Müasir Azərbaycan poeziyasında insanın iç dünyasının, daxili hiss və duyğuların ifadəsinə çevrilən şeirlər daha təsirli imkanlarla özünü göstərir. Ədəbi gəncliyin bir çox nümayəndələri ətrafda baş verən hadisələrə təsvirçi, tərənnümçü gözü ilə baxmır. Həyatın, dünyanın, Vətənin, xalqın, taleyini öz qəlbinin süzgecindən keçirib öz taleyi, öz qədəri kimi təqdim edir. Elə Günay Səma Şirvanın da çapa hazırlanan ilk şeirlər kitabını varaqladıqca bu ovqata köklənirsən. Bu şeirləri oxuyarkən adama elə gəlir ki, müəllif hansısa sirrin axtarışındadır, hansısa qaranlığa işıq tutmaq, hansısa gizlinə açar tapmaq istəyir. Adətən qadın şairlərin yaradıcılığında lirik duyğular daha çox diqqəti çəkir. Günay Səma isə hətta lirik şeirlərində belə dünya-həyat fəlsəfəsinin min illik qatlarını yenidən gəzib-dolaşır və bu “gəzi”dən əlidolu qayıdır. Günay Səma dünyanı sirlərin, görünməyən məqamların örtüyü, libası kimi dəyərləndirir və ənənəvi “Yalan dünya” ifadəsini dəyişərək “Bəhanə dünya” qənaətinə gəlir. Onun fikrincə bu dünya hansısa sirrin açılmaması üçün uydurulan bəhanədir və əsl həqiqət dünya boyda bir örtüyün içərisində görünür:

*Sevinci qüssəyə, kədərə satdın,
Kövrək ürəkləri odlara atdın.
Başdan-ayağadək günaha batdın—
Dünya, hansı sirrin bəhanəsisən?*

Və şair öz taleyi ilə dünyanın gərdişini qarşı-qarşıya qoyur, əks gütblərdə görür:

*Dən salıbdı qara saça,
Qəm qəlbimdə yara açar.
Hamı dərddən kənar qaçar,
Mən qaçanda yıxar dünya.*

G.S.Şirvan ilk gəncliyində yazdığı şeirlərdə belə bu İlahi sirrin qatlarına nüfuz etmə cəhdi təsadüfi deyil. Uşaqkən atasını itirən, fədakar bir ananın min bir əziyyəti ilə böyüyən, gəncliyi, tələbəliyi 90-cı illərin ağır sosial durumuna təsadüf edən şair ruhlı bir qız üçün bu mövzular nə qədər ağır olsa da danılmaz bir həqiqət, qaçılmaz bir reallıq idi.

*– Gəlmişəm qəbrinin önünə yenə,
Əyilir qarşında, əyilir başım.
Nə ola, boylanın o şəklin dinə,
Bir az da boy ata sənli yaddaşım.*

Ata məzarı başında ata yaddaşına köklənmək bu boyda yükü daşımaq üçün ona lazım idi. Günay Səma dünya ilə insanı əks qütblərdə görsə də təbiətlə insanın bənzəyişini, oxşarlığını poetik bir dillə qələmə ala bilər. Onun təbiət motivli şeirləri adi peyzajdan, bədii təsvirdən çox insanla təbiətin tale oxşarlığı kimi təqdim olunur. Çoxları yollara tökülən sarı yarpaqları xalxalçaya bənzədirsə, Günay Səma Şirvan yolların payızda fikirdən saraldığı qənaətində bulunur. Ümumiyyətlə onun poeziyasında YOL anlamı da fəlsəfi mahiyyət daşıyır:

*Yaşayıb baharı, adlayıb qışı,
Yığıb gözlərinə yağan yağışı.
Salıb ürəyinə qəmdən naxışı,
Payızda fikirdən saralar yollar.*

Əslində geniş, uzaq yolların ilk başlanğıcı da son durağı da dağ cığır-larıdır. Və Günay Səma bu cığır-ları yuxusunda görür. Bu yuxular həm ilkə, həm sona yozula bilər. Həm eniş, həm yüksəliş anlamına gələ bilər. Şükürlər ki, müəllif dağ cığır-larını enişin deyil yüksəlişin pillələri kimi görür:

*Kimsə yol görəndə, mənim yuxuma,
Cığır-lar girirlər – dağ cığır-ları.
Bəlkə ağız büzər desəm çoxuna...
Çəkinmə, a ruhum, qalx cığır-ları!*

Günay Səmanın şeirləri mövzu rəngarəngliyi ilə seçilir. Buna misal olaraq onun “Mənim beşdaşım”, “Qaçqın”, “Özümə təsəlli”, “Dostuma”, “Sərbəst tankalar” və s. sərəlvhəli şeirlərini göstərmək olar. Zamanın, vaxtın insan taleyindəki rolu onun şeirlərinin ana xəttini təşkil edir. Hətta onun sevgi şeirlərində də kövrək duyğularıyla yanaşı, məntiqi təfəkkürünün gəldiyi qənaətlərə rast gəliərsən. Günay Səmanın şeirlərinin yazılma tarixinə fikir verdikdə onun misradan misraya, şeirdən şeirə inkişaf etdiyi açıq aşkar nəzərə çarpır. Bu da müəllifin zəngin mütaliəsinin, öz üzərində işləmək səbərinin göstəricisidir. Əgər ilk şeirlərində folklor ruhu hiss olunurdusa, yeni şeirlərində müasir intellekt ədəbiyyatının izləri görünür. Müəllif tək Azərbaycan ədəbiyyatının ənənələri çəvrəsində qalmır. Dünya ədəbiyyatının müxtəlif ölçü və janrlarında qələmini sınayır. Onun sərbəst şeirləri də çox oxunaqlıdır. Hiss olunur ki, son dövrlər fikrlərini heca vəzninin dar çərçivəsinə sığdıra bilmir, daha çox sərbəst şeirin və essenin geniş üfiqlərinə üz tutur. Hətta yapon şeir növü olan tanka və xokkularda da qələmini uğurla sınayır. “Sevda kastaları” şeirində insan cəmiyyətində olduğu kimi insan qəlbindəki sevgidə də təbəqələşmənin, bölgünün olduğunu diqqətə çatdırır.

Hər kəsin sevgisi öz qəlbi boydadır, öz dünyagörüşü həcmindədir, öz taleyinin, qədərinin çevrəsindədir. Ona görə də müəllif sevgini aşağıdakı kastalara bölür:

*Sevdasını gözdirənlər var,
Sevdada gəzinənlər var,
Sevdasını gəzənlər var,
Sevdasında gəzənlər var.*

Və sonra bu bölgünün yozumunu, insan taleyindəki yerini ustalılıqla təsvir edir. Şairin fikrincə sevdasını gözdirənlər ayrılığın, hicranın əzabını yaşayanlardır:

*Dəvəsi ölmüş ərəbə bənzəyir
sevdasını gözdirənlər.
Qoşa ömrün yükünü
tək yastıqda daşıyar.*

Sevdada gəzinənlərin isə “Araz aşığındandır Kür topuğundan”.

G.S.Şirvanın şeirlərində qadın duyğularının kövrəkliyini duymamış olursan. Onun şeirlərində qadın ürəyinin gizli sızıltılarını hiss etdikcə ötən əsrin əvvəllərindəki şərq qadının taleyini xatırlayırsan. Görəsən çağdaş Azərbaycan qadını yüz il əvvəlın fatma, tükəzbanlarından yalnız müasir geyimlərimi fərqləndirir? Günay Səma bu suala da müxtəlif şeirlərində aydınlıq gətirir. Onun qəhrəmanı olan qadın savadlıdır, dünyanı dərk etmək iqtidarındadır, ancaq yenə də qadındır və bəzi mental çevrələr içərisində aciz və hüquqsuzdur:

*Allahım!
Bu gün mənə
qəlbim atəşi insan
"Səni kimsə sevən gün
bil ki, səni sevmirəm."--dedi.
Yandım , elə yandım...
Dondum , elə qaldım...
Buzlaşmış ovcumu əridən
burnumun isti qanı
sağ olduğumu xatırlatdı...*

Günay Səmanın qadın qəhrəmanının qulağına dinləmədiyi mahnılar gəlir. Niyə məhz dinləmədiyi mahnılar? Burada içlə dışın, ürəklə ağıln əks

qütblərdə dayandığını görürsən. Eşitdiklərin hələ dinləmək istədiklərin deyil, ancaq bunları dinləməyə məhkumsan sanki. Ancaq dinləmədiyin mahnıların qulağında səslənməsi başqa anlama da yozula bilər. Bəlkə bunlar qadının arzuladığı, ancaq taleyinə yazılmayan mahnılarıdır?.. Fərqi yox, hər iki halda qadın o mahnılar qarşısında acizdir. Və bəlkə də Günay Səmanın şeirləri onun dinləmədiyi mahnıların poeziyasıdır:

*sevdiyini anmayasan deyə
“dinləmədiyin mahnılar
qulağına girər”,
için-için sökülərsən.*

Şairin sərbəst tankaları və xokkuları da bədii imkanlarına görə seçilən şeirlərindəndir. Ümumiyyətlə onun poeziyasının ən önəmli cəhətlərindən biri uzunçuluğa yol verməməsi, fikrini lakonik şəkildə ifadə edə bilməsidir. Beş misranın içərisində bəzən bütöv bir günün ovqatı təsvir edilir, bəzən də bütöv bir qadın ömrünün yaşantıları:

*SƏHƏR, narahat gecədən sonra
iki büllür qırıldı mətbəxdə...
Axşama, ayaqlar altından
ürəyimin qırıntılarını
"Konkor" toplayırdı ...*

Əziz oxucu, mən Günay Səma Şirvanın şeirlərini ilahi sirlərin poetik yozumu kimi dərk etdim. Inanırım ki, bu əsrarəngiz poeziya səninin də ürəyincə olacaq.

Sonda xanım şairin ilk kitabına bolluca oxucu sevgisi arzulayır və onun həm bədii, həm elmi yardıncılığına ulu Tanrıdan uğurlar diləyirəm.

*Elşən ƏZİM,
Şair-publisist.*

DÜNYA, HANSI SİRRİN BƏHANƏSİSƏN

BİR YAZ SƏHƏRİNDƏ ATAMI ANDIM

Ana itirmişəm ana yaşında

M.Araz.

Bir ata itirdim ata yaşında,
Onu yaşadıram göz yaşlarımda.
Əksi gülümsəyir məzar daşında,
Məni ovutmayır göz yaşlarım da.

Atalar görmüşəm, ata sağ ikən,
Övladın gözündə yoxluğa dönür.
Atalar görmüşəm, uca dağ ikən,
Heçliyə çevrilir, şam kimi sönür.

Atam qürurluydu, şah vüqarlıydı,
Zəifə, gücsüzə arxaydı atam.
Dostluğunmu deyim? – düz ilqarlıydı,
Paklıqdan yoğrulan saf Aydı atam.

...Gəlmişəm qəbrinin önünə yenə,
Əyilir qarşında, əyilir başım.
Nə ola, boylanan o şəklin dinə,
Bir az da boy ata sənli yaddaşım.

Ay ata, bir an da sənsiz olmadım, –
Ən şirin, ən acı günümdəsən, sən.
Adınla tanınır həyatda adım,
Ömrümə sarvanım – önümdə sənsən.

Sonuncu gedişlə bu necə dönüm?
Bu necə ayrılıq, bu necə ölüm?
Qayıt evimizə, başına dönüm,
Ağrımı, acımı səninlə bölüm.

Gen evə sığmayıb “dardı” – deyirdin.
İndi dar “mənzilə” necə sığırsan?
“Dön evə, o mənzil dardı” – deyərdim,
De, səsim çatarmı sənə – çığırsam?!

Çərşənbə gələndə, Novruz olanda,
Anam əvəzinə bayramlıq alır.
Səni görməyəndə süfrə önündə,
Gözümüz qarıya dikili qalır.

Sən getdin, anamın ağardı başı,
Qaldıra bilməyir sən çəkən daşı.
Açıqda, gizləndə tökür göz yaşı,
Axtarır: – hardasan, ömür yoldaşım?

Alıb əlimizdən kəmfürsət “yazı”,
Yatırdı səni də yadlar içində.
Ötürüb qışları, keçirib yazı,
Adını yaşatdıq adlar içində.

...Bir yaz səhərində atamı andım,
Neçə ürəklərdə yaşayır hələ.
Onun yoxluğunu bir yalan sandım,
Atam öz ömrünü daşıyır hələ!

1999.

AĞLAMA, QURBAN OLUM

Sən nə günlər gördün, ana...
Qəmdən saray hördün, ana.
Mətinliklə durdun, ana,
Gəl ağlama, qurban olum.

Sən Günəşsən, pak bir Aysan,
Tanrımızdan bizə paysan.
Qoşa qıza hay-haraysan,
Gəl ağlama, qurban olum.

Tələbənin əzabı çox,
Bir qarnı ac, bir qarnı tox.
Ağ alnında bir ləkə yox,
Gəl ağlama, qurban olum.

“İki qızı bu oxudur.
Söyləyirlər bəs yoxudur.” –
deyən səni nöş qorxudur?
Gəl ağlama, qurban olum.

Nə olsun ki, kefi sazdır,
Çoxu bizdən dərdiazdır.
Qışdan sonra gələn yazdır,
Gəl ağlama, qurban olum.

O gün uçdu ata bəndi,
Sandım evin şamı söndü.
Sən, atama həm də döndün,
Gəl ağlama, qurban olum.

Nə Gülərin, nə də ki, mən,
Gətirmərik bil, sənə qəm.
Qara saça salma ağ dən,
Qəm bağlama, qurban olum!
Qəlb dağlama, qurban olum!
Gəl ağlama, qurban olum!

1999.

TANRIM PƏNAHINDA SAXLASIN SƏNİ

Qorxuram, qəzadan özünü qoru!
Qarşmasın ruhunu dünyanın qoru.
Hiylədən qurulub fələyin toru,
Tanrım pənahında saxlasın səni!

Etdiyin yaxşılıq gəlməz ki, saya.
Çətin günlərimdə gəlirsən haya.
Bənzərindir sənin məğrur, sərt qaya,
Tanrım pənahında saxlasın səni!

Ürəyin doludur hikmətlə, sözlə,
Bəzən çox sirrini deyirsən gözlə.
Hər şeyin vaxtı var, tələsmə, gözlə!
Tanrım pənahında saxlasın səni!

1998.

DƏRDLƏRİM

*...Tale, Bəxt, Tanrı deyilən nə varsa, günahkardır
mən çəkən dərdlərdə.*

Qulu Ağsəs.

Dərdim ucsuz asimandır,
Qara sonun görəni olmaz.
Tamamlanmış xanimandır,
Daha hörgü hörən olmaz.

Dərdim ki, var ərköyündür,
Özü ilə çox öyünür.
Köksümdə bərk-bərk döyünür,
Deyir: -“səndən ərən olmaz”.

Dərdlərimə yaxa açdı,
Götürmədi, dağ da qaçdı.
Ara yerdə ara açdım,
Dərdə sinə görəni olmaz.

Dağ dərdlərim boz, bulanıq,
Hamı dərddən bağıryanıq.
Kimə edim dərdi tanıq
Dərdə süfrə sərən olmaz.

1999.

DÜNYA, HANSI SİRRİN BƏHANƏSİSƏN

“Qıləy sırri vonəy dınyo”

(Bir sirrın bəhanəsidir Dünya).

Bir talış mahnısından.

Bu sirdə zamanın odu, sazağı,
İsdir, üşüdür eşqin ocağın.
Gərib qollarını, açıb qucağı –
Dünya, hansı sirrın bəhanəsisən?

Sevinci qüssəyə, kədərə satdın,
Kövrək ürəkləri odlara atdın.
Başdan-ayağadək günaha batdın –
Dünya, hansı sirrın bəhanəsisən?

Sevginə düşəni yandırır-b-yaxdın,
Ayrılıq daddırır kənardan baxdın.
Əhdin badəsinə hicranla axdın –
Dünya, hansı sirrın bəhanəsisən?

Bu sirdə gizlənilib keşişin fəndi,
Bu sirlə açılmır yaxanın bəndi.
Kərəmin odundan qorxdum, üşəndim –
Dünya, hansı sirrın bəhanəsisən?

1999.

VAXTI DEYİL

Qəmə beşik olma, tezdir,
Könül, qəmin vaxtı deyil.
Bulud kimi dolma, tezdir,
Könül, çənin vaxtı deyil.

Qəlbə yara vurma belə,
Boynu bükük durma belə.
Dərdə yuva qurma belə,
Könül, dəmi, vaxtı deyil.

Həsərət məskən tutmasın qoy,
Kədər səni udmasın qoy.
Gözün yaşda batmasın qoy,
Könül, nəmin vaxtı deyil.

Uğur tapaq ili-ildən,
“Can” eşidək cani-dildən.
Bir az da gəl oxu zildən,
Könül, bəmin vaxtı deyil.

Od içində bu nə nəmdi?
Kirpiyindən düşən qəmdi.
Qıram gərək qara bəndi,
Könül, çəkin, vaxtı deyil,
Sevin, qəmin vaxtı deyil!

1999.

PAYIZDA YOLLAR

Muradı gözündə qalana baxıb,
Bu dərd gözlərindən qəlbinə axıb.
Ayrılıq rəngində kəhrəba taxıb,
Payızda fikirdən saralar yollar.

Toy ilə üstündən gəlin gedəndə,
Hicran cücərəndə, həsrət bitəndə,
Neçə əhdi-peyman onda itəndə,
Payızda fikirdən saralar yollar.

Görüb neçə yazı, o neçə qışı,
Gözünə yaş yığıb yağan yağışı.
Salıb ürəyinə qəmdən naxışı,
Payızda fikirdən saralar yollar.

1999.

YETİMLİK

Zamanın sazağı kəsib keçəndə,
Ömrü qəm-qüssəylə hər gün biçəndə,
Mənim möhnətimdir ağlayan çən də,
Gözümə vurulan möhür – yetimlik.

Yediyim hər tikə böyük görünür,
Dalğalı dəniztək qəlbim döyünür.
Yoluma qanmazlar çıxıb öyünür,
İzime vurulan möhür – yetimlik.

Payızda çal-çağır bürüyür kəndi,
Qırılmaz biryolluq tilsimin bəndi.
Bu sözlə atılıb bəxtin kəməndi,
Özümə vurulan möhür – yetimlik.

Bir ata nisgili var ürəyimdə,
“Yetimlik şələsi var kürəyimdə”.*
Kədər söykəklidir, vurur qəlbimdə,
Dözümə vurulan möhür – yetimlik.

Üzümdən kədəri pozan tapılmaz,
Bu dərdi deməyə ozan tapılmaz.
Dəhşətli yuxudu, yozan tapılmaz,
Çözümə vurulan möhür – yetimlik.

1999

*Misra Sabir Mustafayevindir.

DÜNYA

Ağ dən salıb qara saça,
Qəm qəlbimdə yara açar.
Hamı dərddən kənar qaçar,
Mən qaçanda yıxar dünya.

Nə dini yox, nə imanı,
Rəhm etməyə yox gümanım.
Ölsəm, yerə axan qanı,
Öz başıma yaxar dünya.

Kiminə vay qismət edər,
Gözünü qan-yaşla didər.
Kimi ilə yallı gedər,
Üzünə xoş baxar dünya.

Ümid qəlbə nur saçanda,
Qurtulmağa yol açanda,
Sevinc mənə yan qaçanda,
Gülər, başa qaxar dünya.

Talamısan bəxti, varı,
Ayırmısan “Gün”dən yarı.
Gücüm çatmır, ta ilqarı,
Xəyalımdan çıxar, dünya.

1999

MƏNİM BEŞDAŞIM

*Bu qız göz yaşıyla beşdaş oynayır.
İslam.*

Danlaq etdin, sözündən,
Söndü həyat gözümdə.
Dözəmmədi dözüüm də,
Güc eylədi göz yaşa –
Göz başladı beşdaşa.

Beşdaş oyununda mənim beş daşım,
Könlümə süzülən göz yaşı oldu.
Hakimlik eyləyən dərdli yaddaşım,
Peşiman-peşiman saçını yoldu.

Sözlərin beşdaşa çəkdi gözümü,
“Daş”lar yaratdılar durna düzümü.
Şırımlar bürüdü, çapdı üzümü,
Cücərən sevincim qönçəli soldu.

“Daş”lar nikbinliyi məndən yan atdı,
“Daş”lar ürəyimi yaman qanatdı.
“Daş”lar bircə şeyi mənə anlatdı –
Kədər gedəcəyim əbədi yoldu.

2000.

OLMAYIB

Yaxşı deyənlərə çox yaman deyib,
Taledən kamını alan olmayıb.
Tərslik eyləyənlər tərs şillə yeyib,
Bir dildə-damaqda qalan olmayıb.

Hökmlə, fitnəylə kimi ucalıb,
Belə “ucalardan” kimi güc alıb,
Həyat yollarında axır qocalıb,
Dünya, hansı işin yalan olmayıb?

“Mənəm” deyənləri salıb atından,
Keçirib zülmünün neçə qatından.
Ötürüb içəri, əcəl, qapıdan,
Köçünü əbədi salan olmayıb.

2000.

Arxamca su səp ana,
göz yaşı yox.
Belə qərib-qərib baxma, ana,
övladın çıxdaşı yox...
Həmişə dilini,
gəl, alqışla aç.
Onsuz da uğur diləmirsən,
barı
qarğışdan qaç.

Xeyir-duançün quru torpaqtək susuzam,
qurban olum!
Qarğışının hürküsündən yuxusuzam,
qurban olum!

2000.

DAĞ CIĞIRLARI

Cığırar yuxuma gəlir,
Cığırar bağırımı dəlir.
Nə günə baxır, nə aya,
Necə sığır çarpayıya?

Dağların boynuna öz yarı kimi,
Qolunu dolayıb, dağ cığırarı.
Yamacın qoynuna nigarı kimi,
Qısılıb, uyuyub, dağ cığırarı.

Bu dağ cığırarı burum-burumdu,
Deyirsən, saçına oxşayır, bir az.
Yıxılıb dururam, tale yolumdu,
Sonunda durubdu, arzuyla muraz.

Bu dağ cığırarı kəmərim olub,
Sehrlə açılır, sirlə bağlanır.
Bulud çətirimin gözləri dolub,
Su səpir dalımca – gizli ağlayır.

Cığırar təpədən keçirir məni,
Gah bulud üstünə çəkib qaldırır.
Zirvədən seyr etdim dumanı, çəni,
Qaya heyvətimin bağırını yarır.

Kimsə yol görəndə, mənim yuxuma,
Cığırar girirlər – dağ cığırarı.
Bəlkə ağız büzər desəm çoxuna...
Çəkinmə, a ruhum, qalx cığırarı!

2000.

QAÇQIN

Aran düzü, dağ adamı, isti yay...
Tale yazan əyri yazıb yazını.
Allah, bumu qismətinə düşən pay?
Görəcəkmı o, yurdunun yazını?

Çoban-çoluq qəflə-qatır düzülüb,
O dağlara, yaylaqlara qalxardı.
İnsan seli axınından cığırlar,
Ayağına səf-səf xalxal taxardı.

Qarmı düşdü aylarına, ilinə?
Olunmadı bəndə verən dərdədən hifz.
Həsərətə bax, əli çatmır elinə,
Vətəninə qoyulubdu vətənsiz.

Çox igidlər gedər oldu, gəlmədi.
Anaların gözündə yaş sel oldu.
Yurd ağrısın duymayanlar bilmədi,
“Qaçqın” adlı el çöllərə qovuldu.

2000.

GÜMAN OLMUŞAM

Yenə gözlərimə qəm ələnibdir,
Yoluma duman, çən səpələnibdir.
Yenə dəli könlüm ləpələnibdir,
Sakitkən dalğalı ümman olmuşam.

Kiçik qayıq kimi düşmüşəm nəhrə,
Ümidim qalmayıb çıxam səhərə.
Ürək əsir düşüb acı qəhərə,
Inamkən, şübhəli güman olmuşam.

Qəlbimə bir həzin kədər çökübdür,
Könlümə bir yurdsuz ələm köçübdür.
Bu ələm bağrımı didib, sökübdür,
Alovsuz, ocaqsız yanan olmuşam.

2000

HARADA QALIBDI MƏRDLİYİN, DÜNYA

Hələ şeytandadır dünyanın oxu,
Namərd kölgəsinə sığınır çoxu.
Puldu allahları, qanan yox, “yox”u,
Harada qalıbdı mərdliyin, dünya?

Kim ki, bir azacıq vəzifə alır,
Onda nə mürüvvət, nə urvat qalır.
Qəlbində qisas, kin yurd-yuva salır,
Harada qalıbdı mərdliyin, dünya?

Hələ ki, yüyərkdir şərin boz atı,
Qaraçuxasıyla igidlər yatıb.
Təpəgöz aldadır daha, Basatı,
Harada qalıbdı mərdliyin, dünya?

Xeyirxah əməllər böhtana əsir,
İnsanlıq görəndə hamı səksənir.
Haqlının yolunu nahaqlar kəsir,
Harada qalıbdı mərdliyin, dünya?
Hələ çoxmu yatar mərdlərin, dünya?

2001.

DAĞLAR

Dağlar, yenə dərələrin,
Sellər axıb, yuyurmola?
Çəmənlərin, çiçəklərin,
Bizsizliyi duyurmola?

Ağacların bar alıbmı?
Yarpaqları saralıbmı?
Zirvələrin qar alıbmı?
Yaylaqların soyuyurmola?

Yar, xatirələr seçməyə,
Qonşu çəpərdən keçməyə,
Buz çeşmədən su içməyə,
Dizin yerə qoyurmola?

2001

XOŞ GƏLDİ

Talış dağlarının anası, duman,
Nisgilli qəlbimə xoş gəlir, yaman.
Burda çeşmə suyu zəhərsə, güman,
Zəhəri könlümə xoş gəldi, gəldi.

Burda cığır ayrı, çəhlim ayrıldı,
Burda taleyindən kimlər yarıldı?..
Burda ürəyimi kədər sarıdı,
Kədəri könlümə xoş gəldi, gəldi.

Tanrı, verib, sonra alan tanrıymış,
Verəndə də qəsdı tam am ayrıymış.
Bəxt qəhərdən “bəs” deyincə yarımış,
Qəhəri könlümə xoş gəldi, gəldi.

2001.

ÖZÜMƏ TƏSƏLLİ

Hər şey yaxşı olacaq...
Gedənlərin gələcək,
Itirdiklərin tapılacaq.
Ürəyin qan ağlamayacaq.

Ümidin
sarımsağlı dəsmal bağlamayacaq
başına.

Ömrün
havada uçuşan
payız yarpaqlarına dönməyəcək,
Küləklə sovrulmayacaq.

Hər şey keçəcək,
ağrılar unudulacaq.

Yaman günün ömrü azdı,
qışdan sonra gələn yazdı.
Nağıl kimi..

Döz bir az,
ölməyə tələsmə.

2012.

Atamı itirdiyimdə
anamdan başqa
heç kimi,
heç kimi sevmərəm – dedim.

"O" gəldiyində
"atadan-anadan yar şirin olur" –
fikirləşdim.

Uşaqlarım doğulduğunda
"bala dadı, bal dadı",
Uşaqmış ən böyük sevginin adı –
düşündüm.

Tıq-tıq-tıq...
– Oğlum, qapını aç,
Atan gəldi.

2012

ÜRƏYİMLƏ SÖHBƏT

Yadımdamı? –
Sənə baxan kardioloq,
dəqiqədə
yüz iyirmi dörd dəfə döyünməyindən
narahat görünürdü?!
Sənsə, afərin...

Bu halın
mənim normal vəziyyətim idi.
Gülümsemişdim...

Bu həkim,
hardan bilsin?
Hardan-hara,
kimlə,
necə gəldiyimi?
Gündə neçə yol
yenidən doğulub –
neçə dəfə öldüyümü?
Sən dözümlü ürəksən...

Çəkdiklərinə tab etməyib,
Qalxanvari vəz,
onkoloji diaqnozla,
cərrah neştərində can verəndə
Sən ciyərli çıxdın, ürəyim.
Dəqiqədə,
yüz iyirmi dörd dəfə döyünsən də...

Yadımdamı? –
Əməliyyat öncəsi,
palatada qarlıların söhbəti:
– Yazıq,
bu yaşda,
belə xəstəlik....

Sən:
– Gup-gup, gup-gup!
– Şöbə müdiri özü əməliyyat edəcək?
– Bəli!
– Gup-gup...!
– Onun əli yüngüldür.
Burdan hamı salamat gedir.
– İnşallah!
– Gup!

– Nə olsun, burdan çıxırıq salamat,
Üç ay sonra
ruhumuza çəkirlər salavat.
– Gup-gup, gup-gup, gup-gup!

İndi
hər payızı ötürəndə,
Yaza ümidim artır,
arada qış olsa da.
Çünki,
sənə inanıram, Ürəyim,
Dəqiqədə,
yüz iyirmi dörd dəfə vursan da...

2012

DOSTUMA

Ay mənə "yaz-yarat!" söyləyən dostum,
Mənim iş otağım mətbəx odası.
"Susqun" olmağıma göynəyən dostum,
İmzamı arama daha, qadası...

Soruş, salatların növünü, sayım.
İndi mən hardayam, nəzm harda, atam?!
Fəsəlimi salım, yuxamı yayım...
Könlü boran alıb, bu qarda atam.

Dolmanın yanında dovğası gərək
Plovun yanında turşukababı.
Gərək hazır ola buğ lavaş-çörək,
Olsa tikə kabab və narşərabı.

Qablar, qazançalar gülümsədikcə,
Bəxtin donan üzü gözümdən çıxır.
Qasıqlar, çəngəllər üzə gəldikcə,
Dözüm haray çəkir, sözümü yıxır.

İndi bıçaq sətir, çömçə rədifdi,
Boşqablar, tavalər bəndlərim olub.
İsti su, soyuq su bir qoşa hərfdi,
Miz açmaq poetik fəndlərim olub.

2013.

Ana, yenə nağıl söylərmisən? –
deyəən qızım.
Nə nağıllar var həyatda...
aldadanlar,
aldananlar öz yerində...
Qəlbə qənim yağılar var həyatda...
Nağılmı söyləyim...

Günlərin birində,
Uzaq buzlar ölkəsində,
Həyata küskün birinə
bir işıq doğdu qeybdən:
– Bəsdir gecələrə büründüyün,
Sənə gündüzü gətirdim. – dedi.

Əvvəl karıxdı,
duyduqlarına inanmadı.
yan durdu,
kənar gəzdi,
sonda Nura qanad gərdi,
Gündüzə tələsdi Ay.

Könlündə
çiçəklər açdı, Gül üzlünün.
Səmasından
qara buludlar çəkildi, Gecə gözlünün.

Nura aşiq ürək
döyündükcə
eşqi böyüdü,
böyüdü...
böyüdü...
Dünya dizindən gəldi ona.
Qəfil...
– Lord Rallmı gəldi, Ana?
– Ah, gözəl qızım...
Lord Rall gəldi
qara buludlarıyla...
Qaraldı gündüzlər
güldü gecələr.
Yenidən başladı
Yaşama küskünlüklər...
– Kövrəlmə, Ana,
keçər, bu da keçər...
– Keçərmi, görən?

2013

YUXULARINA GƏLƏCƏYƏM

YUXULARINA GƏLƏCƏYƏM

Yuxularına gələcəyəm, gözlə məni...
Şirin-şirin yatdığı vaxtlarda,
narahat günlərində,
rahat, qəmli günlərində – sevinc bəxş etmək üçün,
Yuxularına gələcəyəm!

Nə qədər məndən kənar qaçsan da,
uzaqlaşsan da,
lap okeanın o tayına getsən də –
yəni yatmayacaqsan?
Yatan kimi,
ürəklərə ox sancan kirpiklərini yuman kimi,
Yuxularına gələcəyəm!

Ola bilsin soruşasan: – Nədən bu qədər israr edirsən
röyamdan çıxmaqda?
Onda dinlə: – ömrümüzün ən gözəl, şirin,
mənalı günlərini
yaddan çıxarmağa haqqın yoxdu sənin.
Bunları unutmağa qoymamaq üçün
Yuxularından əl çəkməyəcəyəm!

Reallıqda, sənə mənim qədər uzaq olacaq ikinci
bir adam ola bilməz!
Qovuşmağımız isə qiyamətdə də düzələn iş deyil.

Bunu sən də bilirsən,
mən də.
Bilə-bilə də əriyirik bu dərdin içində.
Ovudulmaz qəlbimizlə,
Sındırılmış bəxtimizlə ayrılmışıq biz.

Deməli, səhərlər: “Sabahın xeyr!”,
Axşamlar: “Gecən xeyrə qalsın!” sözlərini
kəsə bilməz
qayçı dodaqlarımız.
Bəs rüyalar?...
Orada bizə kim mane ola bilər?...
Elə ona görə də –
Itirilmiş günlərimizi;
Ötən gəncliyimizi yaşatmaq üçün,
Yuxularına gələcəyəm!...
Gözlə məni!

1998.

SƏNİN BAXIŞIN

Niyə sənin baxışın hüznlüdür bu qədər?
Gözlərində görünən qəmmidir, qəhərmidir?
Bəlkə taleyimizi əyri yazıbdır qədər,
Yanağımı solduran, qəlb üzən kədərmidir?

Mən sənin baxışında ilk sevgimi tapmışam,
Məhəbbətin önündə zəka yolun sarmışam.
Arzumçün köhlənimi xəyallara çapmışam,
Səadətim xülyamı, sonluğ u hədərmidir?

Bəlkə yanılıram mən, vədə verir baxışın,
Bəlkə bulud alıbdır, təkər gözün yağışın.
Bəlkə qorxudur səni eşq yolunun yoxuşu,
Sonumuz zülmət gecə, ya nurlu səhərmidir?

1998.

SONUNDA

Varlığım la vurulmuşdum mən sənə,
Kənar gəzdin, ayrı durdun sonunda.
Ayrılanda sandım dünya – məngənə,
Pak sevgimi daşa vurdun sonunda.

Nə günahın sahibiydim, bilmədim?!
Gözüm tökən qanlı yaşı silmədin.
Bircə dəfə ürək dolu gülmədim,
Əğyarım la fitnə qurdun sonunda.

İndi həsrət, hicran olub yarımız,
Talan olub sevgi adlı varımız.
Bülənd olub göyə ahu-zarımız,
Öz səhvini barı gördün sonunda?

1998.

GÜNAHIMSAN

Sənsən mənə mehri qıyan,
Sənsən məni “mən” eyləyən.
“Gəl, həyatı bəyən!” – deyən,
Ümid dolu sabahımsan.

Sən ömrümün gərəyisən,
Fərəhisən, bəzəyisən.
Həyatımın özəyisən,
Heyif, bu gün sən ahımsan.

Sən, ağ atlım, harayımsan,
İç dünyamsan, qəlb hayımsan.
Fəqət, qəbahət payımsan,
Günahkaram – günahımsan.

1999.

SƏN MƏNƏ YAZMA GƏL MAHNILARINI

“Mən sənə yazmıram mahnılarımı”

X.Türkay.

Gördüyün yuxular yozulmayıbsa,
Vüsal alınımıza yazılmayıbsa,
“Qara gün” bəxtimdən pozulmayıbsa,
Sən mənə yazma gəl, mahnılarını.

Sən uca dağlarda zirvəsən, dinlə,
Enişdə durmuşam mən, həsrətinlə.
Söyləmə: -“gözlərəm yolunu illə”,
Sən mənə yazma gəl, mahnılarını.

Köhnə dəyirmandı bu qoca dünya,
Saldı ikimizi bir borca, dünya.
Bizi qarğıyıbdı, yaxşıca, dünya,
Sən mənə yazma gəl, mahnılarını.

Bu gidi dünyanın torlu işləri,
Bizi sehirləyən sirli işləri,
Açdı başımıza dürlü işləri,
Sən mənə yazma gəl, mahnılarını.

Neçə buz yolları keçdik səninlə,
Cüt ömrə arzular seçdik səninlə.
Heçliyə çevrildik, heçdik səninlə?
Sən mənə yazma gəl, mahnılarını.

Bu sınıq könlümün səndin məlhəmi,
Tapa bilməsəm də sən tək məhrəmi,
Çalış unutmağa eşqimi, məni,
Sən mənə yazma gəl, mahnılarını.
Daha mənə yazma, mahnılarını.

1999.

AĞLAMA

Bulaq kimi çağlama,
Eşqimə qəm bağlama,
Könlümü al, dağlama,
Sənə qurban, ağlama!

Bu necə göz yaşdı?
Bəlkə bu söz yaşdı?
Bir təhər döz, yaşdım,
Sənə qurban, ağlama!

Ömrünü vermə bada,
Bəxtini vermə yada.
Günayı salma oda,
Sənə qurban, ağlama!

1999

GƏL YADLAŞAQ

Bu dostluqdan xatirələr qalacaq,
Bu vüsəlin yerin hicran alacaq.
Saçımızı həsrət yeli yolacaq,
Gəl yadlaşaq – gec-tez belə olacaq.

Qoy gözlərim öyrəşməsin gözünə,
Ayrılığı dərd eyləmə özünə.
Bir balaca yer saxlayaq dözümə,
Gəl yadlaşaq – gec-tez belə olacaq.

Əllərini tutammadım əlimlə,
Qərq oluram göy sularda gəmimlə.
Çıxış yoxdu geriyə bir dönümlə,
Gəl yadlaşaq – gec-tez belə olacaq.

Sovuşmadıq tələsindən fələyin,
Qovuşmadıq ucbatından kələyin.
Başım dəydi qəm daşına hənəyin,
Gəl yadlaşaq – gec-tez belə olacaq.

1999.

BİZİ BİR AZ GÖZLƏ DƏNİZ

Sevgimizlə sarışarıq,
Dalğalara qarışarıq,
Səninlə biz yarışarıq,
Bizi bir az gözlə, dəniz!

Ləpələrin şeir toxur,
Min şövq ilə nəğmə oxur.
Məhin ətri ətir qoxur,
Bizi bir az gözlə, dəniz!

Biz işıqlı gələcəyik,
Haqq yolunda öləcəyik.
Haqla bir gün dönüb geri,
Sahilinə gələcəyik,
Səsimizi izlə, dəniz!
Bizi bir az gözlə, dəniz!

1999.

MƏHƏBBƏTİNDİR

Sevgi dənizində üzən könlümün,
Sahili, limanı məhəbbətidir.
Bu “haqq sevgisi”nə qəfil dönümün,
Tək dini-imanı məhəbbətidir.

Alışan ürəyim buza dönəndə,
Sənsiz gur çırağım sanki sönəndə,
Üstümə təkliyin çəni enəndə,
Yeganə gümanım məhəbbətidir.

Mənəm saf eşqinə tərəf durmayan,
Duyğuna, hissinə hədəf durmayan.
Sevginə bağışla, qaçma, durma yan,
Qurulan divanım məhəbbətidir.

1999.

MƏNİ İTİRMƏKLƏ

Bu necə yaşantı, ömür-gün imiş,
Bu həyat ömrümə bir sürgün imiş.
Adım ürəyindən didərgin imiş,
Nə tez eşq qəminə dözümdən oldun?

Sevgin pak deyilmiş, axır qaraldı,
Qalayın töküldü, tez paxır aldın.
Bilmədim sonunda kimlərə qaldın?
Məni itirməklə özündən oldun.

1999.

AYRILIQ MƏNDƏN DOYMUR

Gülüm, sən tərəf gəlim?...
Vüqarım hələ qoymur.
Sanma o saf, o ülvi,
Sevgini qəlbim duymur.
Qarğışa gəlsin görüm,
Ayrılıq məndən doymur,
Vüsal qapımı döymür.

Bəlkə elə bilirsən,
Hicran bağrımı oymur?..
Bu sevdalı ürəyim
Yaddı, vəslinə uymur?...
Qarğışa gəlsin görüm,
Ayrılıq məndən doymur,
Vüsal qapımı döymür.

1999.

YUXUYMUŞ DEMƏ

Gecə otağıma qonaq gəlmişdin,
Görüşdük illərin həsrətlisitək.
Üşüyən ruhuma qucaq gərmişdin,
Qızındıq xoşbəxtlik fürsətlisitək.

Vüsal badəsindən sevgi dadaraq,
Bəxtin töhfəsindən sərxoş olmuşduq.
Həsrəti, hicranı yada sataraq,
Vəslin sevincindən bihuş olmuşduq?..

Dan yeri bir kirpik gec açdı gözün,
Bizi ayırmağa qıymadı səhər.
Hələ deyilməmiş qalırdı sözün,
Gecə yaxasında düyməydi səhər.

Orda bir mən idim, bir də ki, “şah”ım,
Arada uzaqlıq yox imiş demə.
Ayıldım... otağı bürüdü ahım,
Daddığım səadət yuxuymuş demə.

1999.

SƏNSİZ

Sevgi – yol, keçəmmirəm,
Düz yolu seçəmmirəm.
Bəxt biçin, biçəmmirəm,
Sənsiz.

Kədəri ata bilməm,
Gecələr yata bilməm.
Arzuma çata bilməm,
Sənsiz.

Dərd yüklü qara köçəm,
Yoxluğam, sanki heçəm.
Zindandır mənə gecəm,
Sənsiz.

Əriyər, qalmaz közüm,
Kor olar, görməz gözüm,
Günayam, necə dözüüm?
Sənsiz.

1999.

GÜLÜM

Bu aylı gecədə ulduzlar nəmli,
Sevdalı ürəyim ulduzdan qəmli.
Bu təklük, tənhalıq sənliyə tənmi?
Sənsiz kədər yüklü karvanam, gülüm,
Mən qəm karvanına sarvanam, gülüm.

Badalaq vuranlar dövrəmdə dolu,
Kölgələr bürüyüb sağımı, solu.
Dumandan don geyib vüsəlin yolu,
Sənsiz sökülməyən bir danam, gülüm,
Kərəmin odunda yananam, gülüm.

Gözündən qaranlıq alıb bu gecə,
Mənimtək xəyala dalıb bu gecə.
Səni ürəyimə salıb bu gecə,
Sənsiz itirilmiş gümanam, gülüm,
Zülmət gecələrə tavanam, gülüm.

1999.

ÇAXMA BELƏ

Qulu olum gözlərinin,
Gəl arxamca baxma belə.
Vurğunuyam sözlərinin,
Aşiqini yaxma belə.

Yaz ömrümü payız etmə,
Görünüb də gözdən itmə.
Kənar gəzmə, uzaq getmə,
Hicran sarı axma belə.

Bulud alıb asımanı,
“Günəşim” gəl qov dumanı.
Qəmə büküb sən Səmanı,
Şimşək kimi çaxma belə.

1999.

BİR AZ

Gözəl, hanı de ilqarın?
İncidirsən məntək yarı.
Könlün qırıb vəfadarın
Əğyarımla gülmə bir az.

Çətin günün ömrü azdır
Taleyini mənə yazdır.
Mənim sevgim əlvan yazdır,
Yazı gülsüz bilmə bir az.

Üz tutduğun o yol heçdir,
Demirəm ki, dönmək gecdir.
Sevgi yolun kimlə keçdin?..
Ürəyimi dəlmə bir az.

Şübhələrlə cəngdə başım,
Bitməyibdir qəlb təlaşım.
Nur çeşmənin büllur yaşın
Gözlə gülüm, silmə bir az.

1999.

CÜT KEÇMƏKÇÜN

Gəl, hicranın ocağından,
cığır açaq uzaqlara.
Gəl, həsrətin qucağından,
çıxıb, qaçaq uzaqlara.

Gəl, qoymayaq toxunsunlar,
Eşqimizin haqlığına.
Böhtan toru toxusunlar,
Sevgimizin paklığına.

Gəl, yox olaq əsən yeldə,
Gəl, kükrəyək coşan seldə.
İnanıb bu eşqə el də,
Qınamasın bizi bir də.

Dəli könül, qorxma belə,
Əl götürmə mətinlikdən.
Düşmən bağrın oxla belə,
Cüt keçməkçün çətinlikdən.

1999.

İNDİ

Sənsiz xiffət çəkir bu dağ, bu dərə,
Qurudub suyunu bu arx, bu bərə.
Atıb incikliyi dur, gəl bu yerə,
Bu qəm haraylını yada sal indi.

Yandırır Günəşi ahu-fəğanım,
Eşqin atəşinə kül olur canım.
Bir belə möhnətə necə dayanım?
Hicran dənizində ada sal indi.

“Yaş ötür” – söyləyir, hər yoldan ötən,
Mənə tənə edir tanıyan, yetən.
Sən gəlsən, bu sözlər tükənər, bitər,
Gəl, rəqib ordusun oda sal indi.

1999.

ÇAĞIR, BİR DƏ GƏLİM, DAĞLAR

(Lerikdən ayrılarkən)

Yolların var dolanc-dolanc,
Babagilin ulu inanc.
Səndən doyardımı məntək ac?
Çağır, bir də gəlim, dağlar!

Bir tarixdir, Gəlinqayan,
Baxammadım ondan Aya.
Gəl, lütf elə gələn yaya,
Çağır, bir də gəlim, dağlar!

Bu dərədən keçmək üçün,
Buz bulaqdan içmək üçün.
Ömrü eşqlə biçmək üçün,
Çağır, bir də gəlim, dağlar!

O, “sevirəm”- desə mənə,
Nə söyləyim? – de sən mənə!
“Dağlar qızı” desən mənə,
Çağır, bir də gəlim, dağlar!

Bata bilməz boran mənə,
Pərdə çəkməz toran mənə.
Hirslənsə də Aran mənə,
Çağır, bir də gəlim, dağlar!

1999.

* * *

Xatirən boylanır sakit dənizdən,
Sahilin qumuna cüt düşən izdən.
Məhəbbət nəğməsi oxuyur bizdən,
Çırpınan dalğalar, üzən ləpələr.

1999.

DÖZƏMMİRƏM AYRILIĞA

Sənsiz günüm geyib qara,
Həsərət məni çəkib dara,
Allah, əlim yetmir yara,
Dözəmmirəm ayrılığa.

Fələk, eylə insaf mənə,
Beşik etmə qəlbi qəmə.
Bürümüsən zülfü dənə,
Dözəmmirəm ayrılığa.

Ayrılığın dağdan ağır,
Qəm qəlbimə atəş yaxır.
Hicran yetər sona axır?
Dözəmmirəm ayrılığa.

1999.

OYY...

*Saçın ucun hörməzlər,
Gülü qönçə dərməzlər,
Səni mənə verməzlər.*

(“Sarı gəlin” xalq mahnısından).

Bu ev verməz sənə qızın,
Necə qırım nəslin buzun?
Bu sevdada qovğa uzun,
Qovğayla eşq hörməzlər, oyy...

Eşqlə qəlbdən yaralıyam,
Sarı bülbül haraylıyam.
Çıxış yolu arayıram,
Bu yolları görməzlər, oyy...

Düşüncələr üzür məni,
Məskənidir könlüm qəmin.
Oxuyarlar “Sarı gəlin” –
“Məni sənə verməzlər”, oyy...

1999.

ARAMIZDAKILAR

Deyəsən, qismətin, “yazın” deyiləm,
Bəhrəli payızın, yazın deyiləm.
Zülmünə dözdüyün nazın deyiləm,
Aramızda dağlar boyda dağım var.

Əllərimə toxunurdun, çaşırdım,
“Vəfalına vəfalı ol!” – tapşırdın.
Əhd badəsin öz əlimlə aşırıtdım,
Aramızda dünya boyda yağım var.

Ümidsizlik pərdəsidir gözlərim,
Susdurulan eşq səsidir gözlərim.
Qan-yaş tökür dərdə əsir gözlərim,
Aramızda Aran boyda ağım var.

1999.

ÇIXAR MƏNİ ÜRƏYİNDƏN

Yollarımız ayrılıbdı,
Qismətimiz ayrılıqdı.
Bizi tale ayırıbdı,
Çıxar məni ürəyindən!

Bir alova sardı bizi,
Ayrı yollar aldı bizi.
Həyat ayrı saldı bizi,
Çıxar məni ürəyindən!

Günahkarsan ac eşqinlə,
Olammadım tac, eşqinə.
Zərdüşt andı, od eşqinə,
Çıxar məni ürəyindən!

1999.

OLARMI?

Günahımmış sevmək, demə,
Deyirlər ki, “gəl, qəm yemə!”
Bu ağrımı deyim kimə?
Dözən olarmı?

Kim deyir ki, yovuşmadıq?...
Yuxulardan sovuşmadıq.
“Qan görmüşdük”, qovuşmadıq,
Yozan olarmı?

“Ürəyimdən çıxır” – yalan,
Ləl eşqimi edir talan.
O özündə itir, aman!
Sezən olarmı?

1999.

MƏNİ YOL YOLDAŞI GÖTÜR ÖZÜNƏ

Bilirəm, bu yolun yükü ağırdı,
Əmin ol məndəki dəmir dözümə.
Baxma ki, görünüşüm belə, fağırdı,
Məni yol yoldaşı götür özünə!

Yanır yavaş-yavaş bu şam ömrümüz,
Nur ilə alışır axşam ömrümüz.
Aydın səhərlərə aşar ömrümüz,
Məni yol yoldaşı götür özünə!

Lal süküt harayı, boğulan səsim,
Sevincdən, fərəhdən ver, bircə kəsim.
Bu yolu getməyə yox özgə kəsim,
Məni yol yoldaşı götür özünə!

Keçərəm səninlə aranı, dağı,
Güc gəlməz heç zaman bizə bir yağı.
Salmaqçün səhrada sən sevgi bağı,
Məni yol yoldaşı götür özünə!

2000.

DƏNİZDƏ

*Xəzərin sahilində, daşın çökəyində,
axşamın dalğası bir ovuc su saxlamışdı...*

Dəniz kənarında daş,
Sahilə qoymuşdu baş.
Onun gözlərində yaş,
Donmuşdu, bəxtim kimi.

Ötüşən ləpələr onu yuyurdu,
Baş qoyub diz üstə o uyuyurdu.
Qəzəbli dalğalar daşa qıyırdı.
Ayrılıq nəğməsi oxuma, dəniz!
Sevənlər qəlbinə toxunma, dəniz!

Sahilə atılıb, yardan ayrılıb,
Yaşı gözdə donub, qəmdən bayılıb.
Bu acı hicrandan bağı yarılib,
Aşiqə ağılar oxuma, dəniz!
Sevənlər qəlbinə toxunma, dəniz!

2000.

BİLMİRƏM

Hami baxır, sual süzüb gözündən,
Nədən olub sevgimizin gözü nəm?
Nə söyləyim bu “millətin” sözünə?
“Gün, ay ötür” – deyir hər kim, dinmirəm,
Mən onlara nə söyləyim, bilmirəm?!

Bu sevginin doğması nə, yadı nə?..
Bu sevdanın tamamı nəydi, dadı nə?..
Bu istəyin qisməti nə, adı nə?..
“Hə, yay ötür” – deyir hər kim, dinmirəm,
Mən onlara nə söyləyim, bilmirəm?!

2000.

BƏXTİMƏ BAŞDAŞIYAM

O gün ki, könlümə baş saldı sevgi,
Bəlalı başıma daş saldı sevgi.
Gülən gözlərimə yaş saldı sevgi,
Əritdi gülüşü yaş, gilə-gilə.

Gördün eşq odunda mən bir naşıyam,
Dedin:-Bu sevdanın mən daş-qaşıyam.
Bilmədin bəxtimə bir başdaşıyam,
Etdin dərdlərimi faş, bilə-bilə.

Kəsib yağı bulud yenə göy üzün,
Üzüqara günlər qəlbimi üzüb.
Dərdi dəfn eləyib, əzabı əzib,
Yol tapa biləydim kaş, gülə-gülə.

2000

RESEPTƏ “VÜSAL” YAZ

Nevropatoloq Xaləddin həkimə

Aşiqə bu dövran, zəmanə yarmı?
Necə sakit olum, dözüm, ay həkim?!
Mənim dərdlərimin dərmanı varmı?
Həç tapa bilmirəm çözüm, ay həkim!

Yamanca çoxalıb bu eniş-yoxuş,
Divin işıq gələn evi görünür.
Yazı da, yayı da udub boran, qış,
Mənim “bəxt ulduzum Sevil” görünür.

Baxma ki, gülürəm, ürəyimdə qəm
Özünə əbədi lövbər salıbdır.
“Sevginin varıdır gözlərimdə nəm”,
Mənim gözlərimi əsir alıbdır.

Həsərdən, hicrandan xəstə düşənə,
“Ekstrakt-valerian” nə edər, həkim?
Fələyin qurduğu qəsdə düşənə,
Dərman çarə etməz, yan gedər, həkim!

Əsəb dözə bilməz, əsəb daş deyil,
Mən başqa dərdliyəm sez, aman həkim!
Gözüm qan ağlayır, axan yaş deyil,
Reseptə “vüsal” yaz, tez, aman həkim!

2000

TAPDAMAYIN ÇİÇƏKLƏRİ

Ayaq altda qalan çiçək,
Ləçəkləri talan, çiçək,
Ətir saçmaz, ağlar ləçək,
Tapdamayın çiçəkləri!

Gedər gəlin qucağında,
Lal eyləyər qucağı da.
Qönçə vaxtı, tər çağında,
Tapdamayın çiçəkləri!

Bitib sevgi kölgəsində,
Ah göyərir nəfəsində.
Çiçəklər eşq həvəsində,
Tapdamayın çiçəkləri!

A üstünə ayaq basan,
Qəlb qırmaqdan çəkin, usan!
Allah, necə qandırasan?
Tapdamayın çiçəkləri!

Bir gün özüm dərəcəyəm,
Ona sevgi hörəcəyəm,
Sevgilimə verəcəyəm,
Tapdamayın çiçəkləri!

2000.

Dəniz – sevənlərin göz yaşı.
Qaya – sevgilərə baş daşı.

Çırpılır baş daşlarına,
göz yaşları.
Yuyulur göz yaşlarında,
baş daşları.

Deyirlər, il-ildən artır
dənizin suyu.
Sahili köksünə dartır
dənizin suyu.

Bəlkə, il-ildən artır,
nakam sevgilərin sayı?..
Bəlkə, boran, qar alır,
neçə ömrün yay payın?..

Yaman artır, il-ildən,
sahildəki, baş daşları.
Çoxalır, sahilə can atan,
onu köksünə dartan,
göz yaşları.

2000.

MƏNDƏN

Çoxdandı gəlməyir de, kimin səsi?
Söylə, sədasını kim kimdən kəsib?
Yenə aramızda hicranmı əsib?
Niyə “sorağını kəsibsən məndən?”

Həsretdən hər günüm ilə dönübdü,
Ürəyim köklənmiş telə dönübdü.
Daşıb göz yaşlarım, selə dönübdü,
Bəlkə söyləmirsən, bezibsən məndən?

Eşqini, sevgimi aləmə yaydın,
Bir zaman səninçün Günəşdim, Aydım.
Nədən Günəşindən belə tez döndün?
Yoxsa, bir yamanlıq sezibsən məndən?

2000.

AYRILAN YOLLARIN NƏĞMƏSİ

Ayrılan yolların nəğməsi mənəm,
A bulud, gözünü niyə sıxırsan?
Ayrılan yolların nəğməsi – qəməm,
A sevinc, özündən niyə çıxırsan?

Dərdə eyləyərdi sipər sinəni,
Eşqlə susdurardı qafil dinəni.
Bəlkə o unudub eşqi – dünəni,
A könül, nə hicran üstə yıxırsan.

Qovuşan yollara sindi qəlbimiz,
Ayrılan yollardı indi qəbrimiz.
Gözünü giriyan etdi səbrimiz,
A səbrim, nə yaman yola baxırsan.

Ayrılan yolların nəğməsi qərib,
Nəğmələr örpəyin yollara sərrib.
Yeddi il gözlədim, gəlmədi Qərib,
A vusal, gözünü yoldan yığırsan?

Nəğmələr izləyir addımbaaddım,
Nəğmələr qoymayır yan addım atım.
Qəmə könül verib, ələmə batıb,
A dünyam, dünyaya necə sığırsan?

2000.

MƏN SƏNƏ ÇƏKİLMƏZ DƏRD VERDİM

Bir dünya ahına batıb, gedirəm,
Ruhuma ruhundan qatıb, gedirəm,
Hamını, hər şeyi atıb, gedirəm,
Mən sənə çəkilməz dərd verdim, gülüm.

Gülən gözlərinə qəm bağışladım,
Saçına ağ dəni mən bağışladım,
Gözümdən gözüne nəm bağışladım,
Mən sənə çəkilməz dərd verdim, gülüm.

Ömrümə bir acı ruzigar doldu,
Eşqimin yaz günü dönüb qış oldu.
Gizlicə boy atan ümidim soldu,
Mən sənə çəkilməz dərd verdim, gülüm.

Bu qara taleyin mənə qəsdı nə?..
Elə hey vurnuxur – durub qəsdimə.
Zəifəm, gücsüzəm – sanma qəsd ilə,
Mən sənə çəkilməz dərd verdim, gülüm.

2000.

Kaş bütün ayrılıqlar,
Yuxulara dolaydı.
Ordaca çiçək açıb,
Oradaca solaydı.

Kaş bütün ayrılıqlar
Tək yuxuda olaydı.
Gördüyümüz yuxular,
Yuxuda da qalaydı.

2000

HAQQIN YAZISI

Yenə xəyal kimi gəldin ömrümə,
Yenə ümidlisən eşqə dönümə.
Baş vurub sordunmu viran könlümə,
“Qayıdıb sevgimdə azasımısan”?

Mən sənə taleyin istehzasımı,
Sən mənə dərdlərin intəhasımı?
Döndərib cəhdinlə ömür yasımı,
Haqqın yazısını pozasımısan?

Mənsiz günlərində “ürək yemisən”
Neçə yol canıma “qurban” demisən.
Öldürüb gözümdə yaşı, nəmi, sən,
Kədərin qəbrini qazasımısan?

Olsun ki, qol-boyun ruhumuz olub,
Ayrılıq daima qorxumuz olub.
Bizi qovuşduran yuxumuz olub,
Yuxunu həqiqət yozasımısan?

2000.

NAHAQ ÜZÜLMƏ

Mənimlə bir məsum körpə olursan,
Elə bil illəri yaşamamısan.
Elə boşalırsan, elə dolursan,
Elə bil buludu başa salırsan.

Ürəyin bulaqtək qaynayır-daşır,
Bəzən ayrılığa çatmır dözümün.
Hərdən dostların da gülür, sataşır:
“Bu qız yaman tutub sənin gözünü”!

Kövrəksən, zərifsən, qorxuram, düzü,
Qəlbinə dəyərəm yersiz sözümlə.
Qapıya gəlsə də elçinin yüzü,
Mən səni sevirəm, nahaq üzülmə!

2001.

UĞURSUZ NAXIŞ

Rastlaşdıq taleyin qürub çağında,
Möhnət yuvarlanıb könül tağında.
Hicran at oynadır vüsal bağında,
Uğursuz naxışmış bu görüşümüz.

Doğrulda bilmədik vədlərimizi,
Götürüb əyilmiş qəddlərimizi,
Ayrılaq, bölüşüb dərdlərimizi,
Uğursuz naxışmış bu görüşümüz.

Eşqinlə alışıb nahaq yanmışam,
Qəlbimlə nə qədər, gör, aldanmışam.
Saxta parıltını mən nur sanmışam,
Uğursuz naxışmış bu görüşümüz.

Onsuz da ömrümü boran, qar alıb,
Onsuz da yollarım yaman daralıb.
Qoy tənha qəlbimlə baş-başa qalım,
Uğursuz naxışmış bu görüşümüz.

2001.

SƏN BELƏ DEYİLDİN...
(Özümə)

Yenə gözlərinin qəzəbi daşıb,
Ümid cığırları qəfil dolaşıb.
Nə yaman ürəyin belə daşlaşıb,
Sən belə deyildin, a zalım qızı.

Sevdiyin ürəyi dərdə bələmə,
Üstünə qar kimi ağrı ələmə.
Qurban gözlərinə, belə eləmə,
Sən belə deyildin, a zalım qızı.

Sənə ölüm hökmü yazanmı deyim,
Qisməti tərsinə yozanmı deyim,
Bir eşqin qəbrini qazanmı deyim?
Sən belə deyildin, a zalım qızı.

Nə zaman öyrəndin ürək üzməyi,
Heçdən inciməyi, heçdən küsməyi.
Sənə kim öyrətdi ömür kəsməyi?
Sən belə deyildin, a zalım qızı.

2001.

DOSTLAR DA DÖYDÜ

Dostlar dinləmədi qəlblərimizi,
Nə səni, nə məni duyan olmadı.
Ayrılıq şübhəsi yandırdı bizi,
Tənə oxlarından doyan olmadı.

Göz yaşı sevirmiş yetim yanağın,
Bizi fələk kimi dostlar da döydü.
Eşqdir könlümüzün böyük günahı,
Onlar bu “günaha” yaddı, ögeydi.

Bizi cüt görəndə “qeyrətləndilər”.
“Ayrılin”-dedilər, – “bu yol heçədi”.
“Ayrılin” – dedilər, öyrətmədilər,
Sevib ayrılmağın yolu necədi?..

2001.

BÜLBÜL

*Vətən bağı al-əlvansa,
Bəs hardadır sarı bülbül?*

N.T.

Əlvan bağdan uçub getdi,
Görən kimi xarı, bülbül.
Göz itirib, gözdən itdi,
Düz ilqarlı sarı bülbül.

Ömür ona qəm daşdır,
Göz yaşları “beşdaşdır”.
Bir əlidir, bir başdır,
“Ah” dilinin barı, bülbül.

Günay Səma hicran yükü,
Bənövşətək boynun büküb.
Ağlayaraq hönkür-hönkür,
Haraylayır yarı, bülbül.

2001.

SEVMƏK İSTƏYİRƏM...

Payızdır, təbiət zərə bələnib,
Qəlbimə Məcnunluq eşqi ələnib.
Mürgüyən bəxtimin ruhu dillənib,
Sevmək istəyirəm – dəlicəsinə.

Çəkil yollarımdan, a duman, a çən!
Dağılsın könlümü ovxalayan qəm.
Bir daha dərdlərə əyilmərəm mən,
Sevmək istəyirəm – dəlicəsinə.

Payızın sellənən yağışı kimi,
Anamın çilənən alqışı kimi.
Yarımların yollara baxışı kimi,
Sevmək istəyirəm – dəlicəsinə.

2001.

Yolda qalmış arzuların
acısına dözmək çətin.
Taqəti yox ümidin də,
Görünsəm də qoçaq, mətin.

Çiçək açdım, barsız oldum,
Ürək şan-şan, qubar-qubar.
Eşqə düşdüm, yarsız oldum,
Nə dərdim ki, nübar-nübar?!

Möhnət verdi zülüm, yenə,
Yorğun ömrüm qısalmışdır.
İsitməli dodaqlarım,
Öpüşünə susamışdır.

Voronej. Onkoloji xəstəxana,

2008.

Yanımdaydın...
Baxışın mehriban,
Sözlərində ülfət...
Əllərində hərarət...
Qızılıgüllər çarpayının dörd yanında...
Sevincdən, nə bir ağrı,
nə bir acı canımda.

...Ayrılmmaq istəmirdim.

"Necə gəldin?"—sormadım,
vüsalından doymadım.
Üz-üzə, göz-gözə,
həsrət uzaqda...

...Ayılmaq istəmirdim.

Başım üstə tibb bacısı:
"Sargı otağına, zəhmət olmasa".

*Voronej, Onkoloji xəstəxana.
2008.*

Ayrılığın ağırlığını daşımağın
nə olduğunu
yaxşı bilirəm.
Amma,
mənimçün
bu qədər
qəm eləmə,
Üzülürəm.

Yanında olmaq,
öpə-oxşaya
təsəlli etmək istəyirəm.

Sənin
sevginin qarşısında
boynum bükükdü.

Həyatımın şirin anlarında
yerin ayrıldı.

2011.

YAĞIŞ OLMAQ İSTƏYİRSƏN

Yağış olmaq istəyirsən?-
Ürəyimə yağ onda.
Bəlkə yuyula
illərin
könlümə yığdığı
möhnəti.
Yüngülləşə
günlərimi qurudan güllərin
töhməti.

Az yürümədik səninlə
yağmurlu yollarda.
gah doluya düşdük,
gah da çiskinə.

İndi
yuxusuzam,
həsrətin qollarında.

Çətirsizəm...
Yağış üstümə yağır, üstümə.

Yağış olmaq istəyirsən?-
Ötən günlərin xətrinə
qoyma tamarzı ətrinə,
küçəmizə səpələn.
Hə... vəfalım,
ürəyimə, ürəyimə,
ələn, ələn, ələn...

2011.

DAN YERİ SÖKÜLÜNCƏ ...

Dan yeri sökülüncə,
hər şeydən danışdıq –
Bir az məndən,
bir az sizinkilərdən...
Gah
axan ulduzların
ən parlaqlısını göstərdik
biri-birimizə,
gah da güldük günümüzə.

Gündüz insanlardan qaçdıq,
gecə
qonşunuzun iti aman vermədi.

Bir neçə saatlığa,
səməyə yaxın yerdə,
xoşbəxtliyə qapı açdıq.
Şekspirsayağı “qurtulmaqçün”
əcəl gəlmədi.

Dan yeri sökülüncə,
hər şeydən danışdıq...
Bizi ayıranlara...
ayırdıqlarını sayanlara,

həs-rətə,
hic-rana,
ayrılığa
meydan oxuduq.

Ayrı keşən günlərin
acısını
çıxarmağa çalışdıq.
Əl-ələ,
göz-gözə...

Hava saman qoxulu,
yoxdu bir nəs-nə qorxulu.

Dünya dümdüz,
dünya gözəl,
dünya sevgitək incə.
Dan yeri sökülüncə...

2011.

Havada,
yerdə,
qızılı yarpaqlar uçuşur.

Yer – göy səndən danışır...
Yarpaqlar «sən» pıçıldayır...
Yağış «sən» – deyə damlayır...
Külək adını vıyıldayır...

Sənsizsə,
aranı dağa,
dağı arana daşıyır,
xiffətimi,
bir az arıma,
bir az səbrimə büküb
yaşayıram.

2011

BİR ZAMANLAR ÇOX KİÇİKDİM

Səni sevməkçün çox kiçikdim.
Nə saçlarını oxşamağı bacarırdım,
Nə əllərini tutmağı.

Söz desən,
Sevindiyimdən
«uçurdum».
Tuş gəlsə,
baxışlarımı qaçırırdım.

Danışanda
dilim topuq çalardı.
Sonra hey,
ürəyim ağlımı danlardı.

Səni sevməkçün çox kiçikdim...
Yaşımdan qabaq böyüdüm.
Elə sevdim,
Taleyimə biçildin.
Ayrı düşdük,
Yaşantıma çevrildin.

Kol dibi evim olsa,
Yaşanacaq igidim...

Bir zamanlar,
Səni sevməkçün
Çox kiçikdim...

2012.

Görüşdük,
danışdıq,
sevdik bir-birimizi.
Yenidən yaşadığ,
O illəri.
Və ayrıldığ,
yenidən.

Mən
sənin toy xəbərini aldım,
Sən
mənsiz yaşaya biləcəyinə
inandırdın özünü.

Ancaq
bu yol,
Tez anladığ heç nəyin dəyişmədiyini.
İllərin ömrümüzə ulayışı,
həyatın korluğu, karlığı...
sadəcə kliniki ölümmüş.

2012.

İlin 4 fəsli,
həftənin 7 günü,
sutkanın 24 saati,
canın,
eşqin dağıyla qanayar.
Çox yanmısansa.
sevdini anmayasan deyə
“dinləmədiyin mahnılar
qulağına girər”,
için -için sökülərsən.

2012.

İllərcə....
Alnından öpmədiyim
itirdiklərimin
yasını tutmamağı
dərd etmədim.

İllərcə....
Ömrümü
gərəkli-gərəksiz
hər kəsin qaranlığına
şam etməkdən
özümə yetmədim.

İllərcə...
...mənə bəxtəvətlik oxudular,
«gör necə xoşbəxtdir» – dedilər...
haqqımı yedilər...
susdum,
ucuzluğa getmədim.
Çünki
Sən vardın,
Yanımdaydın...
Yaralarımı sarardın...
Küllü-kainatımdın!!!

Gedirsən...
İllərcə...
Küllü-kainatın
dərdinin dərdini dərməyimə
dəyməyibmiş,
heç demə...

2012

Hamıdan çox
Onu sevmək
Ən böyük günahın.
Yox,
dəli könlüm,
sevmək ...günah deyil..
hamıdan çox sevməsəydin kaş...
Hər zaman
hər şeyin,
hər kimin oldu...
Yenə də hər şeyin
hər kimindir, bilirəm.
Amma
o duymaq istəmir...

2012.

Allahım!
Bu gün mənə
qəlbim atəşi insan
«Səni kimsə sevən gün
bil ki, səni sevmirəm.» – dedi.
Yandım, elə yandım...
Dondum elə qaldım...
Buzlaşmış ovcumu əridən
burnumun isti qanı
sağ olduğumu xatırlatdı...

Allahım!
yalvarıram,
əgər varsansa,
külli-ixtiyarsansa –
Al bu ürəyi.
Daş göndər!
Gözlərimi
çaş göndər!
Yenidən yarat məni...
Ruhumu buza döndər.
məni qafil dünyaya
Həm lal, həm də kar göndər.

Anlamayım,
Qanmayım,
Duymayım...

....Artıq
nə Dağım Dağ,
Nə ahım ahdır,
Bu dünyada
Qadın olmaq günahdır.

2012.

Taleyim teldən asılı,
tel tavandan...

Həyatın hər gərdişinə,
gəlişinə,
gedişinə dözüümüm çox.
Təkcə,
sənin inamsızlığına tabım yox!

Bir gün
tapacaqlar bədənimi,
taleyimin asıldığı yerdən –
yellənçək qurulanda.
Ayağı yerdən,
əli Allahın ətəyindən üzülü.

Dodaqlarımda
innabı günəşin təbəssümü –
"əlvida" rəngində.
Və bir də,
deyimi dil yandıran,
"haqqını halal et" – kəlməsi –
"Yetim -Segah"ın ahəngində.

2013

Muncuq-muncuq
göz yaşlarım,
dolaşdıqca ayağına...
qatar-qatar ahlarımla
dağlar cəkdim dağlarıma....

Qır qazanlı,
qıl körpülü ömür andır –
yaşatdıqca qarışqa həyatı,
dönə-dönə,
bilə-bilə,
gülə-gülə
bir yerdə – ölüb-dirildik....
Bizi –
saatlar günlərlə,
Günlər aylarla,
Aylar illərlə,
xoş bir ümidlə aldatdı...
Artıq perron boşalmış...
Bəlkə də qu quşları tək
son nəğmənin vaxtı çatıb...

2013

GÜNƏŞ BATDI

Eşitmək istəmədiyim
yad notlar
qulağıma girir.
Görmək istəmədiyim,
görməyə məcbur olduğum
yad üzlər
gözümə batır...
Hər gün
bir az öldürülən ruhumla,
qəmdən bezən ah-vahımla
hər gün
bir az Günəş batır....

Kimsəsizlik,
qəriblik
və qürbət hissi...

Ağrıyan əllərim,
ürəyim,
gecə-gündüz üşüyən kürəyim...
Bunlar sənə tanışdır.
Bir az da buna görə,
hər gün bir az
Günəş batır...

Daha
"ay üzlüm" – deyənim yox...
Daha
verdiyi cəfalarla
ömrünü yeyənin yox...
Daha
heç nə yoxdu.
Dünyam bomboş.
Dünyan bomboş.
Günəş batdı, günəş batdı...
G Ü N Ə Ş B A T D I .

2013.

SƏN QADIN DOĞULMADIN Kİ...

*Ehh,
sən gəlmədin ki,
sən bilmədin ki,
“Tı çımı coniş...” *
Cavi Dan.*

İçin-için sökülməyin,
Ləçək-ləçək tökülməyin
nə olduğunu
sən heç bilmədin ki...

Gülüşü dodağında,
Sevgini yatağında boğmadın ki...

Qadınsan:
batmandan ağır olmalısan,
qulağı sağır olmalısan...
İncə,
zərif,
mehriban...
amma, fəqir olmalısan.
Sən heç yaşamadın ki...

Min acının ağrısını,
min ağrının acısını,
sən heç daşmadın ki...

Yaşa, yaşadım oğlan!
Bəxtəvər başına!
Sən qadın doğulmadın ki!..

2013

*Sən mənim canımsan.

SEVDA KASTALARI

I

Sevdasını gəzdirənlər var,
Sevdada gəzinənlər var,
Sevdasını gəzənlər var,
Sevdasında gəzənlər var.

II

Dəvəsi ölmüş ərəbə bənzəyir
sevdasını gəzdirənlər.

Qoşa ömrün yükünü
tək yastıqda daşıyar.

“Ölənlə ölünməz,
Gedənlə gedilməz” –
qınasalar da...

O tək yanar.
Ruhu ilə,
qanı ilə,
anıları ilə.

III

Nə vecinə,
Sevdada gəzinənlərin?! –
Araz aşığından,
Kür topuğundan.

“Dünya beşgünlükdü” – deyib
sevgini bazara çəkər:
– “Pis” sən burda dur,
“yaxşı” tapmasam,
gələcəyəm...

Qəlb qırar,
könül sındırar...

IV

Sevdasını gəzənlərsə...
Aydan arı,
sudan duru...

Xəbisliklərdən xəbərsiz,
Pisliklərdən pak.
Bir az başı havalı,
Bir az gözü qaralı.

V

Məndən salam deyın,
Sevdasında gəzənlərə.
Deyin!...
Eh... heç nə deməyin!
Dəyməyin,
dəyməyin onlara,
siz Allah!

2012.

SƏRBƏST TANKALAR

* * *

Burnumun üçü göynəyir
səndən yana.
Deməyi unutmadım? –
– Səni sevirəm,
qucaqlayıb, öpürəm.

Səni sevməkdən vaz keçə bilmədim.
Səni tanımaq
həyatımın ən böyük şansındır.
Səni hər keçən gün
daha çox sevirəm.

Sən
mənim kimi etmə, barı.
Susanda xəbərdarlıq et!
Soyuyub havalər.
Üşüyürəm.

* * *

Sənə qurban olum,
Yalvarıram.
Əlini, ayağını öpüm.
Məni bu qədər çox sevmə!
Ölərəm sənsiz.

* * *

Bircə ölümə çarə yoxdu.
“Gəl” desən,
heç nəyə fikir verməyib,
gələrəm.
Dünyanın acığına.

Məni düşünmədinmi?
Nə haqqın vardı
mənimlə oynamağa?...
Sən, yarıyolda buraxanlardansan.
...birinci dəfə deyil ki...

Ulduzları axırncı dəfə
nə vaxt seyr etmisən?
Onlar
yerə həmişə
belə yaxın olurlar?

Canım,
Elə bilirəm
yanımdasan.
Qulaq asıram...
Ruhumun halının şərhi yoxdu.

Etmədiklərimçün
anan məni,
ay haqlı danladı ha:
“Haram olsun yaşadığın” –
Gözəl ifadədir.

Məni
belə çox sevmə ki,
Səni incitməsinlər.
Narahatam...
...elə kövrəksən ki,...

Yamyaşıl bir limon ağacını
Dibçəkdə əkdim.
Saralmış yarpaqlarını oğlum dənləyir,
Qızım sulayır.
...quruyur budaq-budaq.

SƏHƏR, narahat gecədən sonra
iki büllür qırıldı mətbəxdə...
Axşama, ayaqlar altından
ürəyimin qırıntılarını
"Konkor" toplayırdı ...

Ey gözüm nuru
Bütün günü
Sənin dərđini çəkdim...
bu gün gecdir...
sabah azca qınayaram səni

Ah, gözüm nuru!
Bu Novruz da çiçəkləmədi
səninlə birgə
tonqaldan atlanmaq arzumuz.
Keçmiş olsun!

Ay işığıtək
pəncərəmə boylanan,
könlümü nurlandıran,
Xatirənə Eşq olsun!
Yaşasın sədaqət!

XOKKULAR

Mənimləymiş kimi şünlən.
İkimizin əvəzinə atlan,
Novruz tonqalından.

Yaz duyulur.
Adamın ürəyi atlanır,
əzizlərini istəyir...

Salam, həyatım.
Sən canımın yarısısan.
Çətin anlarım sənə əyandır.

Darıxıram səninçün.
Yəqin bilmirsən.
Xəbərsiz buraxmazdın bu qədər.

Qanadlarım bükülü
könlümün yangısına,
Yollar da gözüyaşı.

Cərrah bıçağı
ağrıtmırmış sənin qədər,
Həsrət acısı.

Dişlərini qıcamış
neçə gündür,
Həsrətimin səbri.

Qumlu sahil...
Qıvrım saçlarını darayır,
Dəniz mehi.

Sənə gəldim.
Anam arxamca ağladı.
Sevginə satdım anamı.

* * *

Axı, mən də səni istəyirəm.
Dur, gəl.
Kitabları tök ortalığa...

Səni xatırlamamaqcün
dinləmədiyim nəğmələr
yuxuma gəlir.

Axx pürreği cay!
Yaman acısan
Yarsız iciləndə.

Adamlar adamlara
Gəmilər limanlara dönər...
Düşən yarpaqlara yazıq...

ESSELƏR

HƏYATIMIN SAHİBİNƏ (esse)

*Bir kağıza "Sənsizlik" yazdım. Yenə də çox xoşuma gəldi. Çünki "Sənsizlik" kəlməsi belə "Sən"lə başlayır.
Cəmal Sürəyya.*

Əzizim, sənə Sənsizlikdən danışım...

Dünyanın ən şirin sevinci ilə ən dərin acısından doğan sevgi, yetim-yetim yollara boylananda doğulur Sənsizlik. Bir baxışının qüdrətini min dildə tapmayan dəli könlüm ovulanda, üstümə bozarır Sənsizlik...

Mövlam demiş: illər öncəsi qəlbimin qapısından "Kimsə girəmməz yazıb asmışdım. Sən girib oturdun yuxarı başda, güldün, "mən oxumaq bilmirəm" – dedin.

Səni sevdim,

Vətən seçdim bəla örpəkli könlümə.

Vətənsiz qalmaqdı – Sənsizlik...

Bir dəfə xəstəxanada onkoloji diaqnozu üzünə oxunmuş bir gürcü görmüşdüm. Çox naümid adamlara rastlamışam... Amma o gürcünün üzündəki ümitsizliyi, kədəri, qüssəni, hər kəsin üzünə həyatla vidalaşmış kimi son dəfə baxmasını heç kimdə görmədim.

İndi sənsiz qalanda, bu ağrının acısını yalnız, o gürcünün üzündəki ifadə ilə yanaşı qoya bildim. Sənsizli-

yin çarəsizliyinin yanında o gürcünün üzündəki ifadə gülümsəyə bilir amma...

Səhərlər "Sabahın xeyir", axşamlar "Gecən xeyrə qalsın"ı qayçı dodaqlarımız kəsməz olandan, dünyaya qaranlıq çöküb. 21 Dekabr – Dünyanın sonu bu imiş yəqin.

Görünür, insan həyatda heç bir şeyi çox istəməməli. İstədiyini istəmədən əsiri olursan çünki. Heç bir insan heç bir halda bir an öncəki insan deyil...

Lakin dəyişən və dəyişilən insanın öz hisslərinə gücü çatırmı? Bilmirəm. Bəlkə də kimsə daha güclüdür...

"Mən burda atəşində qovrularkən sən orda üşüyorsənsə ..." Bu mümkünsə?

Günəş də hərdən, üşüyür, yəqin...

Sənsizliklə baş edəmmirəm.

Edam kəndiri boğazındaykən son kərə sevdiyinin üzünü görə bilməməkdə Sənsizlik.

Yuxusuz gecələrə sakitləşdirici vasitə idi varlığını duymaq.

Sənsizliyi yenəmmirəm.

P.S.

Az qala unudacaqdım. Lap Edip Cansevər demiş:

"Bu aralar elə hey əllərim üşüyür..."

Həkim "Qansızlıq" deyir,

mən sənsizlik deyirəm"...

2013.

ƏTRİNİ İTİRƏN İYDƏ ÇİÇƏYİ (esse)

Məni sarsıdan sənin yalanın deyil. Məni sarsıdan odur ki, daha sənə inana bilməyəcəyəm.

Fridrix Nitsşe

Yazın son ayında bütün Aran kəndlərinin məxsusi bir gözəlliyi olur. Lalələr qara xalın dağını sinəmizə köçürüb gələn yaz qədər vida nəğməsi oxuyurlar. Aylarla şorandan əziyyət çəkən "qarlı çöllər" yaşıllığa bürünür. Bir yandan alça yeyiləndə o yandan Nar çiçəyinin ulduz - ulduz naxışlarının xalça sərdiyi bağlar göz oxşayır, könül rahatlayır.

İllər sonra May ayında kəndimizdə olmaq şansım oldu. Bakıdan qayıdırdım. Yorgun halımda Söz odası qəzetinin Növbəti nömrəsinin çıxarılması prosesində iştirak etməkdən doğan sevinclə sağ tərəfimi aşağı çəkən hədiyyə kitablarla dolu çantamın ağırlığı bir-birinə qarışmışdı.

Arx boyu səpələmiş kənd evlərinin arasıyla irəlilədikcə uzaqdan gözümə tanış bir ağac sataşdı. İnsan qəribə yaratıqdır. Keçmişlə bağlı bütün ağacları, yolları, ətiqləri, şəkilləri, imzaları, nəğmələri, musiqiləri bir anda xatırlayır. Bu ağacın hansı ağac olduğunu tam anlamadan yaddaşın xatirələr kitabının səhifələrində çay üstündə qoyun otararkən qayanın uçmasından qorxmadan, əllərinə batan tikanların acısını duymadan iydə agacını tərki-silan edən üç dost

vərəqləndi. ...Və tapdım. Bu iydə ağacı idi.

Canlı varlıq hesab etdiyim ağacı qırmağı, onu incitməyi məqbul saymıram. Amma evimizin yoluna dönəndə əlimdə nadinc uşaqılıq xatirələrindən boylanan o qızın təhrikiylə sındırılmış bir neçə iydə çiçəkli budaq var idi.

İydə çiçəyinin gözəl ətri var. Əvvəllər külək vuranda kəndi bürüyən bu qoxu yazı unudulmaz edərdi. Nədənsə ilk qənaətim bu oldu ki, iydələr əvvəlki kimi ətir saçmırlar. Onların ətrini ətrafa dağıdan küləklər də həmənkə deyillər...

Kəndimiz cavan rayonumuzun könnə kəndlərindəndir. Yaşı 200-dən artıq olan bu kənd elmin, maarifin ocağı sayılıb. Yüzlərlə zyalı, elm, iş adamının məskəni olub. Amma olub...

Ulu nənəsindən, babasından danışan nənəmdən, babamdan bu kənddə boşanma faktına dair bircə söhbət belə eşitməmişdim. Cılızlaşan nəsillərin sayəsində bu sosial bəlanın kəndimizdə dolaşan kabusuna baxdıqca İydə çiçəyinin ətrini qovalayıb uzaqlaşdıran küləklərin hardan əsdiyini anladım...

Kənd – özlüyündə saflığın, təmizliyin, insanlığın – təbiətlə təmasda olduğundan saxlandığı bir ortamdır. Hər zaman qonaqlı - qaralı bu məkanda birinin uzaq qonağı gəlsə, bütün qonşular tökülüşüb ev sahibinin qonağı ləyaqətlə qarşılıyıb yola salmasına kömək edər, uzaq qonağı yanında kəndin, elin-obanın üzüağ çıxmasını saxlardılar. İndi qaynana evinə qonaq kimi gəlib qayıdan gəlinlər, qohum evindən tez dönən adama telefon açıb, "Niyə tez qayıtdın?"

deyə sual edən qonşular meydana gəlib. Hələ bir süfrədə çörək kəsdiyi adamı polisə şeytanlayan "mələk" qonşuları demirəm... Bu atmosfərə ilə nəfəs alan İydə çiçəyini ətrini qorumamaqda, assimliyasıyaya uğramaqda günahlandırmaq, qınamaq olarmı? Bilmirəm.

Kənd itləri... At, it kənd adamının sadıq dostudur. İtləri təsərrüfatı, ev-eşiyi qorumaq üçün saxlayardılar köhnə kişilər. Kor kişinin oğluna dönmüş nəvələr isə az qala cins itləri evlərində saxlayan, "mənim evim, mənim qalamdır" ingilis psixologiyası ilə yaşayan "zadəgan"lara çevrilmişlər.

Aman..aman.. Çəşib söz desən isə, olursan geri zəkalı, feodal qalığı bir adam...

Hər şeyin dadı, duzu itib... Təbəiət bizim qədər daşürəkli olmadığından ətrafda baş verənləri daha tez inikas etdirir. Yazıq iydə çiçəyi... Səni gözəl anlayıram.

Yetimin, kasıbın başından basanlardan, dul qadınların varına göz qoyanlardan, haram və halalın sərhəddini itirənlərdən danışmaq istəmirəm... Çünki sarsılıram.

Sarsılıram. Məni sarsıdan saxtakarlıqlar, yalanlar, çox üzlülüklər, riyakarlıqlar deyil. Məni sarsıdan ətrini itirmiş iydə çiçəyinin qoxusunun kəndimizə qayıtmayacağı qorxusudur...

2013.

PƏNAH APARIRAM SÜBHÜN RƏBBİNƏ

(esse)

Qul əuzu birabbil-fələq, Min şərrı ma xaləq, Və min şərrı ğasiqin iza vəqəb, Və min şərrin-nəffasati fil-uqəd , Və min şərrı hasidin iza həsəd. (FƏLƏQ SURƏSİ 113 surə-sübh surəsi).

Susuz dəyirman, pulsuz portmanat kimi sovururuq vaxtı, zamanı, ağı-qaralı günləri. Saxlaya bilmirik ömrün qatarını. O gedir, gedir... Bəzimizə şərbət, bəzimizə zəhər içirdir. Çox vaxt da qəbul etməli oluruq ömür badəsinə içmək istəmədiyimiz şərabı süzən fələyin gərdisini.

Gecələr... Tanrı onları xeyirdə şərr, işıqda zülmət axtaranlara görk üçün mü yaratdı? Yaradanın yaradılanla son müqəddəs danışıq kitabında dəfələrlə toxunulan mövzu bir göndərmə, mesajdır sanki: "...De: Pənah aparıram sübhün Rəbbinə! Yaratdıqlarının şərrindən, Zülmətə bürünməkdə olan gecənin şərrindən..."

Allahına bəndəlik etməyənlər üzündən ən qatı cinayətlər gecənin qaranlığında baş verir. Gecələr parıltısı göz qamaşdıran yaşamları pərdələyir. Ən təhlükəli zülmət isə təbiət qanunauyğunluqları ilə dünyanı nura və qaranlığa qər qədən zülmət deyil. Ən təhlükəli zülmət cəhalət, nadanlıq, zülm, sitəm, ədalətsizlik zülmətidir. Buna görə də, Yaradan insanın həyat nizamı üçün düzənlədiyi səmavi «konstitusiya»da da işarə edir: «Qaranlığın və zülmətin şərrindən» mənə sığının.

Zülmət işığa həsrətdir. Amma unutmayaq ki, gecəni gecə

kimi görən də biz özümüzük. Onu aydınlaşmış zəkamızla nur içində də görə bilərik.

Nurunu aləmə təmənnasız yayan Aydan, bu gözəlliyə füsunkarlıq qatan saçaq-saçaq ulduzlardan, bir-biriylə pıçıl-daşan yarpaqlardan, çiçəklərdən, quşlardan soruşmalı bir də gecələri...

İlan mələyən çöllərdə, yayda qarına qurd düşən dağlarda Vətən keşiyi çəkən səngərdəkilərin gözüylə baxmalı gecələrə.

Sabahı odla açılan 20 yanvar, Xocalı qurbanlarının qara qanı rəngini allandıran gecələri xatırlamalı.

Bir də qaranlıq gecənin heç bitməyəcəyinə ümidi olmayan fələstinli, suriyalı körpələri unutmamalı...

Sülhün, xeyirin, əmin-amanlığın, üstün zəkanın, Ruhullahın özünə, cismin kor gözündən imtina edib, "ilkinliyə" pənah aparmaq mənasında " Pənah aparıram sübhün Rəbbinə" qəlbimizdən dodaqlarımıza enməyincə insanın saflaşması, zülmətdən çıxaraq öz işığına enməsi mümkün olmayacaq. O vaxta qədərsə, gecələr də aydınlığa çıxmayacaqlar.

Cənab Şəhabəddin demiş, "gözəl kəpənək istəyən, çirkin tırtılı əzməməlidir". İşıqlı, nurlu, günəş dolu sabahlar üçün gecələri qorumaq gərəkdir! Gecələri çirkləndirməyəyin!

26.06.2013

MÜNDƏRİCAT

ÖZÜNƏ DOĞRU (*Məhərrəm Qasımlı*)3
İLƏHİ SİRLƏRİN POETİK YOZUMU (*Elşən ƏZİM*)5

DÜNYA, HANSI SİRRİN BƏHANƏSİSƏN

Bir yaz səhərində11
 Ağlama, qurban olum.....13
 Tanrım pənahında saxlasın səni15
 Dərdlərim.....16
 Dünya, hansı sirrən bəhanəsisən17
 Vaxtı deyil18
 Payızda yollar19
 Yetimlik20
 Dünya21
 Mənim beşdaşım22
 Olmayıb23
 Arxamca su səp ana24
 Dağ cığırları.....25
 Qaçqın.....26
 Güman olmuşam.....27
 Harada qalıbdır mərdliyin, dünya.....28
 Dağlar29
 Xoş gəldi.....30
 Özümə təsəlli31

Atamı itirdiyimdə	32
Ürəyimlə söhbət	33
Dostuma	36
Ana, yenə nağıl söylərmisən	37

YUXULARINA GƏLƏCƏYƏM

Yuxularına gələcəyəm	41
Sənin baxışın.....	43
Sonunda	44
Günahımsan	45
Sən mənə yazma gəl mahnılarını.....	46
Ağlama.....	48
Gəl yadlaşaq.....	49
Bizi bir az gözlə dəniz	50
Məhəbbətidir	51
Məni itirməklə	52
Ayrılıq məndən doymur	53
Yuxuymuş demə.....	54
Sənsiz.....	55
Gülüm	56
Çaxma belə.....	57
Bir az	58
Cüt keçməkçün	59
İndi.....	60
Çağır bir də gəlim, dağlar	61

Xatirən boylanır sakit dənizdən.....	62
Dözəmmirəm ayrılığa	63
Oyy... ..	64
Aramızdakılar.....	65
Çıxar məni ürəyindən	66
Olarmı.....	67
Məni yol yoldaşı götür özünə	68
Dənizdə.....	69
Bilmirəm	70
Bəxtimə başdaşıyam	71
Reseptə “vüsal” yaz	72
Tapdamayın çiçəkləri	73
Dəniz – sevənlərin göz yaşı	74
Məndən.....	75
Ayrılan yolların məğməsi	76
Mən sənə çəkilməz dərd verdim	77
Kaş bütün ayrılıqlar.....	78
Haqqın yazısı	79
Nahaq üzülmə	80
Uğursuz naxış	81
Sən belə deyildin	82
Dostlar da döydü	83
Bülbül	84
Sevmək istəyirəm	85
Yolda qalmış arzuların	86

Yanımdaydın.....	87
Ayrılığın ağırlığını daşımağın.....	88
Yağış olmaq istəyirsən.....	89
Dan yeri sökülüncə... ..	90
Havada	92
Bir zamanlar çox kiçikdim	93
Görüşdük.....	94
İlin 4 fəslı	95
İllərcə... ..	96
Hamıdan çox.....	97
Allahım	98
Taleyim teldən asılı.....	100
Muncuq-muncuq	101
Günəş batdı.....	102
Sən qadın doğulmadın ki... ..	104
Sevda kastaları	105
SƏRBƏST TANKALAR	107
XOKKULAR	113
ESSELƏR	
Həyatımın sahibinə.....	119
Ətrini itirən iydə çiçəyi	121
Pənah aparıram sübhün rəbbinə.....	124

Günay Səma Şirvan

(Əhmədova Günay Şirvan qızı)

AYRILAN YOLLARIN NƏĞMƏSİ

(Azərbaycan dilində)

Çapa məsul: Fəridə Əhmədova,

Bədii redaktor: Gülər Quliyeva

Korrektor: Yeganə Atayeva

Kompyüter tərtibatı: Arzu Rəhimov

Dizayner: Hans Klos

*Çapa imzalanmış 11.07.2013,
formatı 60x84 1/16, fiziki ç.v 8.25,
təbaşirli kağız, Times qarnituru,
sifariş K43. Sayı 300.
Qiyməti müqavilə ilə.*

*Kitab
«**APOSTROFF**»
(Tel: 050-313-07-06 /E-mail: akif0706@mail.ru)
nəşriyyatında nəşrə hazırlanmış
və
offset üsulu ilə çap olunmuşdur.*

QEYD ÜÇÜN: